

Teza: tajemnica zawodowa

Zobowiązanie radcy prawnego do zachowania tajemnicy zawodowej oraz odpowiedzialność dyscyplinarna z tytułu niedochowania tego obowiązku stanowią jeden z fundamentów wykonywania zawodu radcy prawnego.

Sygn. akt WO-122/18

ORZECZENIE

z dnia 23 października 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: S WSD Wojciech Płóciennik /sprawozdawca/

S WSD Karolina Szał

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego T. Z. obwinionej o to, że w dniu 7 lipca 2016 roku w G. działając w imieniu swojego mandanta A. K. skierowała do zatrudniających Pana M. T. jednostek tj. Stacji Pogotowia Ratunkowego w K. i JRG K. - Państwowa Straż Pożarna w K. jednobrzmiące pisma, w których ujawniła informacje uzyskane w związku z wykonywaniem przez nią czynności zawodowych,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm) w związku z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

orzeka:

1.

zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt 1 w zakresie wymiaru kary i wymierza obwinionej karę pieniężną w wysokości 3.000 zł,

2.

w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy,

3. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 zł

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Rzecznik Dyscyplinarny skierował do Sądu wnioski o wydanie orzeczenia skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie radcy prawnemu T. Z. kary pieniężnej w wysokości 3.000 zł. W toku prowadzonego postępowania pokrzywdzony M. T. zakwestionował wysokość uzgodnionej kary wskazując, że jest ona za niska.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2018 roku, sygn. akt D 52/X/18.

1.

Uznał obwinioną radcę prawnego T. Z. winną zarzucanego jej czynu, a to, że w dniu 7 lipca 2016 roku w G. działając w imieniu swojego mandanta A. K. skierowała do zatrudniających Pana M. T. jednostek tj. Stacji Pogotowia Ratunkowego w K. i JRG K. - Państwowa Straż Pożarna w K. jednobrzmiące pisma, w których ujawniła informacje uzyskane w związku z wykonywaniem przez nią czynności zawodowych, co stanowi naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm) w związku z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył obwinionej karę pieniężną w wysokości 6.000 zł

2.

Obciążył obwinioną radcę prawnego T. Z. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1228 zł.

Sąd w uzasadnieniu wskazał, że przychylił się do stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego i że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 74' ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych. Jednakże w sentencji orzeczenia wydał inne rozstrzygnięcie niż uzgodnione z obwinioną.

Od niniejszego orzeczenia odwołanie wniosła obwiniona radca prawny T. Z., która zaskarżyła orzeczenie co do wymiaru kary i wniosła o wymierzenie obwinionej kary pieniężnej w wysokości 3.000 zł.

W uzasadnieniu odwołania obwiniona podniosła, że jej jedyną intencją przy sporządzeniu pism, które skierowała do JRG K. - Państwowej Straży Pożarnej oraz Stacji Pogotowia Ratunkowego była próba umożliwienia spotkania się z dzieckiem jej klientowi zgodnie z prawomocnym postanowieniem Sądy Rodzinnego w tym zakresie. Nie było jej intencją szkalowanie pokrzywdzonego M. T.. Obwiniona podniosła także, że jest to jej pierwsze ukaranie w sprawie dyscyplinarnej oraz że stopień społecznej szkodliwości czynu jest niewielki. Ponadto obwiniona wskazała na rozbieżność w zakresie wymiaru kary. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd wskazał, że kara 3.000 zł jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynu. Natomiast w orzeczeniu wymierzył karę 6.000 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Obwiniona T. Z. zaskarżyła orzeczenie w zakresie kary. Zmieniając wymierzoną karę pieniężną z kwoty 6.000 zł na kwotę 3.000 zł Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że będzie to kara adekwatna do stopnia winy oraz rodzaju przewinienia dyscyplinarnego. Podkreślić należy, że radca prawny kierując jednobrzmiące pisma do zatrudniających Pana M. T. jednostek tj. Stacji Pogotowia Ratunkowego w K. i JRG K. - Państwowa Straż Pożarna w K. ujawniła informacje o sprawach jej klienta Pana K. uzyskane przez obwinioną w związku z wykonywaniem przez nią czynności zawodowych w postaci sprawowania funkcji pełnomocnika procesowego Pana K.. Art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowi, że radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie informacje dotyczące klienta i jego spraw, ujawnione radcy prawnemu przez klienta bądź uzyskane w inny sposób w związku z wykonywaniem przez niego jakichkolwiek czynności zawodowych, niezależnie od źródła tych informacji oraz formy i sposobu ich utrwalenia (tajemnica zawodowa). Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że zobowiązanie radcy prawnego do zachowania tajemnicy zawodowej oraz odpowiedzialność dyscyplinarna z tytułu niedochowania tego obowiązku stanowią jeden z fundamentów wykonywania zawodu. Każdy przypadek ujawnienia tajemnicy zawodowej winien być rozstrzygany indywidualnie i nie można przyjąć generalnej zasady zwalniającej radcę prawnego z jej przestrzegania w przypadku jakiegokolwiek postępowania, które go dotyczy. W niniejszej sprawie obwiniony radca prawny T. Z. przyznała się do naruszenia tajemnicy zawodowej ujawniając informację o interwencjach policji.

Mając na uwadze, że jest to pierwsze przewinienie dyscyplinarne, obwiniona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz wyraziła skruchę co do swojego postępowania, sąd uznał karę pieniężną w wysokości 3.000 zł za wystarczającą w niniejszej sprawie. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że wymierzona kara 3.000 zł jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nadto kara osiągnie cele zapobiegawcze w stosunku do obwinionej i sprawi, że nie popełni ona ponownie podobnego deliktu dyscyplinarnego w przyszłości.

Uwzględniając odwołanie i zmieniając niniejsze orzeczenie Sąd oparł się na dyspozycji art. 437 kpk, który umożliwia zmianę orzeczenia w przypadku gdy postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości i nie istnieje konieczność jego prowadzenia od nowa. W niniejszej sprawie Sąd błędnie oparł rozstrzygnięcie na dyspozycji art. 335 kpk w sytuacji, gdy pokrzywdzony zakwestionował uzgodniony z obwinioną wymiar kary. Jednakże w toku prowadzonego postępowania Sąd przeprowadził i ujawnił na rozprawie wszystkie dowody w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze WSD stwierdza, że brak jest podstaw do uchylenia przedmiotowego orzeczenia w trybie art. 437 § 2 kpk i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia ze względu na fakt, że dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie dają podstawę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr (...).

Na marginesie WSD wskazuje, że w zakresie pierwszego czynu nieobjętego niniejszym orzeczeniem zasadne jest wyłączenie akt w zakresie ww. czynu do odrębnego postępowania.